

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-3 У. 6062/16
23.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Сандром Пауновић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца кога заступа Александар Баста, адвокат у Нишу, Булевар Др Зорана Ђинђића 75/21, ради поништаја решења туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности Републике Србије, број 07-00-04543/2014-03 од 31.03.2016. године, у предмету приступа информацијама од јавног значаја, у нејавној седници већа, одржаној дана 23.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијен је захтев тужиоца за приступ информацијама од јавног значаја поднет 18.11.2014. године Државном правобранилаштву Републике Србије, Одељењу у Нишу.

У тужби поднетој Управном суду 08.04.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа и наводи да је 18.11.2014. године поднео захтев Државном

правобранилаштву Републике Србије, Одељењу у Нишу, којим је у вези изјашњења тог органа од 13.11.2014. године, у предмету Мр 510/14, тражио да му се у складу са Законом о слободном приступу информацијама од јавног значаја, достави информације о томе која конкретна тачка предлога Мр 510/14 од 29.07.2014. године се оспорава и из којих конкретних разлога. Истиче да наведени орган није поступио по предметном захтеву у року прописаном чланом 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, нити је донео решење о одбијању захтева, у смислу члана 16. став 10. истог закона, због чега је 05.12.2014. године изјавио жалбу због ћутања администрације, о којој је одлучено оспореним решењем туженог органа. Додаје да тужени орган у смислу одредбе члана 236. став 1. Закона о општем управном поступку, није тражио од првостепеног органа да му саопшти разлоге због којих није донео решење у року из члана 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, што је услов за одлучивање у смислу одредбе члана 236. став 2. Закона о општем управном поступку, у ком смислу указује на правно становиште изражено у пресуди Управног суда, 17 У. 11777/10 (2009) од 12.05.2011. године. Предлаже да Суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, а туженог обавезе да му накнади трошкове управног спора, за састав тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара, као за судске таксе по одмерању суда, у року од 15 дана од достављања пресуде, под претњом принудног извршења.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет овог управног спора и одговор на тужбу, у коме оспорава све наводе тужбе и истиче да је актом, број 07-00-04543/2014-03 од 10.12.2014. године, од првостепеног органа затражио да се изјасни о наводима жалбе и разлозима непоступања у законском року по поднетом захтеву, чиме је поступљено у складу са одредбом члана 236. став 1. Закона о општем управном поступку, у вези са чланом 23. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја. Истиче да је за одлучивање у конкретној правној ствари ирелевантно указивање тужиоца на пресуду Управног суда, 17 У. 11777/10 (2009) од 12.05.2011. године, при чему је тужени орган указао на пресуду Управног суда, II-4 У. 9116/13 од 16.10.2014. године, којом је у сличној управној ствари заузет став да је правилно поступио тужени орган (Повереник за информације од јавног значаја и заштиту података о личности Републике Србије), када је одлучио применом одредбе члана 236. став 2. Закона о општем управном поступку. Предлаже да Суд одбије тужбу.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, а испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења произлази да је тужени орган нашао да је 05.12.2014. године изјавио жалбу Поверенику, због непоступања Државног правобранилаштва Републике Србије, Одељења у Нишу, по његовом захтеву од 18.11.2014. године, за приступ информацијама од јавног значаја, а да је поступајући по жалби 11.12.2014. године Повереник исту доставио на изјашњење Државном правобранилаштву Републике Србије, Одељењу у Нишу, као органу власти, у смислу члана 3. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја. У образложењу оспореног решења се даље наводи да је у одговору на жалбу од 15.12.2014.

године, орган власти навео да је упутио допис, број Мр-510/14 од 13.11.2014. године, којим га је обавестио да нема основа да се са подносиоцем предлога закључи споразум, већ да се спорне чињенице утврђују пред надлежним судом. Према налажењу туженог органа, имајући у виду да је жалилац захтевом од 18.11.2014. године, тражио од Државног правобранилаштва Републике Србије, Одељења у Нишу стручна тумачења и објашњења о разлозима због којих је тај орган закључио да нема основа за закључење споразума о мирном решавању спора, односно објашњења у вези неких спорних чињеница око поступања предлагача у спору, то се у конкретном случају не ради о информацијама од јавног значаја у смислу одредби Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја. Из образложења оспореног решења даље произлази да је тужени орган нашао да би се одређена информација сматрала информацијом од јавног значаја, потребно је да, поред тога што је настала у раду или у вези са радом органа јавне власти и што јавност има оправдани интерес да зна, буде садржана у одређеном документу у поседу органа власти у тренутку када тражилац информације затражи приступ, при чему није прописана обавеза органа власти да у поступку приступа информацијама од јавног значаја ствара нове документе, већ само да доставља копије оних докумената који већ постоје и које има у поседу. Како из садржине захтева и одговора органа приликом изјашњења несумњиво произлази да Државно правобранилаштво Републике Србије, Одељење у Нишу, као орган власти не поседује документе који садрже тражене информације, с обзиром да се исте односе на додатна тумачења у вези обавештења органа власти од 13.11.2014. године, достављеног жалиоцу по предлогу за мирно решавање спора Мр 510/14 од 29.07.2014. године, то се у конкретном случају не ради о информацијама од јавног значаја, у смислу одредбе члана 2. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја. Због наведених разлога тужени орган је на основу одредби члана 23. и 24. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја и члана 236. став 2. Закона о општем управном поступку, оспореним решењем одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 236. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), прописано је да ако другостепени орган може решити управну ствар према списима предмета, донеће своје решење, а ако не може, сам ће спровести поступак и својим решењем решити управну ствар. Изузетно, ако другостепени орган нађе да ће поступак брже и економичније спровести првостепени орган, наложиће да то учини и да му прикупљене податке достави у одређеном року, после чега ће сам решити управну ствар. Такво решење је коначно.

Према одредби члана 2. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја (“Службени гласник РС”, број 120/04,... и 36/10), информација од јавног значаја, у смислу овог закона, јесте информација којом располаже орган јавне власти, настала у раду или у вези са радом органа јавне власти, садржана у одређеном документу, а односи се на све оно о чему јавност има оправдан интерес да зна, док је одредбом члана 24. став 1. истог закона, прописано да Повереник доноси решење без одлагања, а најдоцније у року од 30 дана од дана предаје жалбе, пошто омогући органу власти да се писмено изјасни, а по потреби и тражиоцу.

Одредбом члана 14. истог Закона, прописано је да орган власти неће тражиоцу омогућити остваривање права на приступ информацијама од јавног значаја ако би тиме повредио право на приватност, право на углед или које друго право лица на које се тражена информација лично односи, осим: ако је лице на то пристало (тачка 1.), ако се ради о

личности, појави или догађају од интереса за јавност, а нарочито ако се ради о носиоцу државне и политичке функције и ако је информација важна с обзиром на функцију коју то лице врши (тачка 2.) или ако се ради о лицу које је својим понашањем, нарочито у вези са приватним животом, дало повода за тражење информације (тачка 3.).

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о општем управном поступку, Суд налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, када је тим решењем одбијен његов захтев за приступ информацијама од јавног значаја поднет 18.11.2014. године Државном правобранилаштву Републике Србије, Одељењу у Нишу. Ово због тога што је и према налажењу Суда, тужени орган правилно одлучио када је, правилном применом одредби члана 24. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја и члана 236. став 2. Закона о општем управном поступку, одлучујући о жалби тужиоца због недобијања тражених информација од Државног правобранилаштва Републике Србије, Одељења у Нишу, оспореним решењем решио ову управну ствар, тако што је одбио захтев тужиоца, правилно налазећи да се у конкретном случају не ради о информацији од јавног значаја у смислу одредби Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја. Због наведених разлога, правилно је тужени орган одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења наводи тужбе којима тужилац указује да тужени орган у спроведеном поступку није тражио од првостепеног органа, у смислу одредбе члана 236. став 1. Закона о општем управном поступку, да му саопшти разлоге због којих није донео решење у року из члана 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, што је услов за одлучивање у смислу одредбе члана 236. став 2. Закона о општем управном поступку, у ком смислу указује на правно становиште изражено у пресуди Управног суда, 17 У. 11777/10 (2009) од 12.05.2011. године. Ово због тога што је, према налажењу Суда, у спроведеном поступку тужени орган најпре омогућио органу власти да се писмено изјасни да ли је поступио по захтеву тужиоца од 18.11.2014. године, у смислу одредбе члана 24. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, као и да се орган власти 15.12.2014. године, изјаснио да је именованом упутио допис, број Мр-510/14 од 13.11.2014. године, којим га је обавестио да нема основа да се са подносиоцем предлога закључи споразум о мирном решењу спора, већ да се спорне чињенице утврђују пред надлежним судом. Према налажењу Суда, правилно је тужени орган применом одредбе члана 236. став 2. Закона о општем управном поступку, оспореним решењем решио ову управну ствар, тако што је одбио захтев тужиоца, правилно налазећи да се у конкретном случају не ради о информацији од јавног значаја у смислу одредби Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да они нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења, имајући у виду утврђено чињенично стање, на које су правилно примењена правила поступка, односно материјално право.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Како тужилац није успео у овом управном спору, то је његов захтев за накнаду трошкова спора одбијен, на основу одредаба члана. 66, 67. и 74. Закона о управним

споровима, уз сходну примену одредбе члана 151. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11,... и 55/14), због чега је одлучено као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 23.06.2016. године, II-3 У. 6062/16

Записничар,
Сандра Пауновић,с.р.

Председник већа-судија
Томислав Медвед,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ